

Kenneth C. Thayer

***Private First Class Kenneth Thayer, K Company, 3rd Battalion,
119th Infantry Regiment***

**Soldaat der eerste klasse Kenneth Thayer, K-compagnie, 3e bataljon,
119e infanterieregiment**

Mijn naam is Kenneth C. Thayer. Ik ben op 10 augustus 1925 geboren in Utica, in de gemeenschap Oneida van New York. Ik ging naar de Utica Boys School, die maar een paar straten verder lag. Ik kon er dus lopend heen, net als vrijwel iedereen, aangezien er toen nog geen schoolbussen reden.

Van mijn geboortefamilie weet ik niet veel, want ik ben geadopteerd toen ik zes jaar oud was. Het was voor mijn familie een financieel zware tijd. Ik geloof dat er enkele kinderen in ons gezin waren en als ik me niet vergis was er één kind jonger dan ik. Wat ik wel weet is dat mijn echte vader werkte voor de Delaware, Lackawanna & Western Railroad en mijn stiefvader een partner van Goodman Motor Sales was. Mijn adoptieouders heetten Mildred Goodman Gagner en Henry 'Hank' Gagner.

Vruchtengebak

Tijdens de depressiejaren waren er weinig geheimen in de buurt waar ik woonde. Als iemand zijn baan kwijtraakte, werd dat snel opgemerkt. De mensen in onze buurt waren erg trots en niemand ging bedelen. Als een familie in moeilijkheden kwam, dan werd er geholpen. Als iemand wat kleding over had, dan werd dat gebracht; was er nog wat eten over, dan werd dat ook gebracht. Iedereen hielp elkaar, voor zover dat mogelijk was. Een kind dat tijdens de bitterkoude New Yorkse winters zonder wanten op school kwam, kon wel eens wanten vinden van iemand die deze anoniem voor dat kind had neergelegd.

Ikzelf had het geluk iedere dag tussen de middag thuis te komen om een hartige soep met een boterham te kunnen eten. Vervolgens kwam nog het allerbelangrijkste, het dessert. Mijn favoriete dessert was een klein stukje vruchtengebak dat ik kreeg als het bakdag was. Meestal was het nog warm uit de oven en hier keek ik altijd naar uit. Voor mijn twaalfde verjaardag in 1937 hadden ze een klein gebakje met enkele kleine cadeautjes geregeld. De grote depressie was toen op zijn hoogtepunt en ik was natuurlijk erg blij toch iets voor mijn verjaardag te krijgen. Zoals gewoonlijk in die tijd werd dat aan de deur afgeleverd. Meestal was daar de broer van mijn adoptie moeder, Norman Goodman, ook bij aanwezig. Mijn adoptieouders zorgden heel goed voor mij.

Na school ging ik vaak met een vriendje mee naar huis om samen huiswerk te maken. Als we daarmee klaar waren, luisterden we vaak naar de radio. Als het einde van het jaar naderde en de dagen korter werden, werd ik vaak ge-

vraagde om te blijven eten. Om de een of andere reden wilde mijn adoptiemoe-der dit nooit en moest ik altijd thuis zijn voor het avondeten. Waarschijnlijk kwam dit omdat ze nogal bezorgd om me was.

Radio

Mijn stiefvader Norman had een rugprobleem en ik herinner me een keer dat dat de osteopaat net het huis had verlaten. Norman mocht zijn bed niet uit en één been hing in de lucht met behulp van een gewicht. Hij zou enkele weken in bed moeten blijven, wat helemaal niets voor hem was, aangezien hij altijd heel actief was. Hij wilde heel graag de mis via zijn kerkradio volgen, maar om de een of andere reden werkte het toestel niet naar behoren. Hij stuurde me daarom naar onder om een andere radio te pakken. Die werd gevonden en ik ging terug naar boven. Norman zette de radio aan en het eerste dat we hoorden was: "We hebben nog niet alle details, maar we hebben net vernomen dat Pearl Harbor, Hawaii door de Japanse luchtmacht is aangevallen."

Ik ben naar de overloop gesprint en heb naar beneden geschreeuwd dat ze de radio moesten aanzetten. Geschokt hebben we geluisterd naar deze 'dag van de schande': "*the day of Infamy*".

De volgende dag, 8 december 1941, zaten we aan de radio in onze woonkamer gekluisterd en luisterden ademloos naar de dramatische uitzending op WSYR-Syracuse. Vooral de laatste emotionele woorden van de presentator, Harry Vadaboncoeur, lieten me de rillingen over mijn rug gaan: "*Remember Pearl Harbor*". Ik was op dat moment 16 jaar oud.

Vliegveld

In de lente van 1942 kreeg ik via een voormalige leraar een baan aangeboden op het Rome Airfield, dat toen nog onder constructie was op ongeveer een half uur rijden van Utica. Later werd dit omgedoopt tot het Rome Air Depot Control Area Command (RADCAC). Normaal gesproken moest je voor deze baan minstens 21 jaar oud zijn, maar aangezien mannen van deze leeftijd actief in de oorlog moesten dienen, hebben ze de leeftijdsgrens aangepast en kwam deze mogelijkheid voor mij vrij.

Ik kwam hier in augustus 1942 aan en herinner me dat er niet eens een stoep of iets dergelijks was. Ik werd opzichter in de kamer waar de stencilmachines stonden. Dit lijkt misschien een onbelangrijke baan, maar dat was het niet, want alles moest op papier gezet worden: alle bevelen en ook alle publieke aankondigingen. Ik verdiende daar \$1.200,00 per jaar, in die tijd veel.

Piloot

Ik heb ongeveer een jaar op het vliegveld gewerkt. In augustus 1943 werd ik 18, de leeftijd waarop je voor legerdienst kon worden opgeroepen. Ik heb vaker omhoog naar de lucht gekeken en wist precies wat ik wilde: bij de Amerikaanse luchtmacht dienen. Daarvoor heb ik me dan ook vrijwillig aangemeld. Om bij de luchtmacht te komen moest je verschillende tests doen. De eerste was een mentaal onderzoek dat je met goed gevolg moest afleggen. Dit werd dan gevolgd door een verschrikkelijk, zes uur durend, schriftelijk onderzoek.

We zaten in die ene ruimte met 40 mensen, waaronder heel wat jongens die hun school al hadden afgerond. Bij het examen moest je je rekenkunst en technische kennis laten zien – mijn twee sterkste kanten. Je beheersing van de Engelse taal kwam ook aan bod. Daarbij werden enkele onbelangrijke dingen gevraagd zoals “Hoe stel je een paragraaf op?” en “Hoe stel je een zin op?” Na dit examen moesten we een tijdje wachten om de uitslag te horen. Ik weet nog dat ik heel nerveus was en maar door de hal liep te ijsberen, want ik ging ervan uit dat ik gezakt was. Plots werd ik in mijn gedachten verstoord omdat iemand de hal in liep en een papier ophing waarop de uitslag stond. Er waren maar acht kandidaten geslaagd en ik was er één van. Verrassend genoeg bleek dat de jongens die hun school al hadden afgemaakt allemaal gezakt waren.

Ik ben heel trots naar huis gegaan, want nu hoefde ik alleen nog het fysiek onderzoek af te leggen. Ik zag het al voor me hoe ik als piloot de strijd met de vijand zou aangaan. Maar voor het fysiek onderzoek zakte ik, het was één van de ergste ervaringen uit mijn leven. Het bleek dat mijn hartslag te hoog was. Normaal word je daar niet op afgekeurd, maar dat was bij mij wel het geval. Maar ik heb met succes protest aangetekend en mocht een tweede fysiek onderzoek ondergaan. Deze keer slaagde ik met vlag en wimpel. Mijn blijdschap was echter van korte duur, want de mannen die de jongens rekruteerden vertelden me dat het leger een nieuwe wet had aangenomen waardoor het onmogelijk was om je op deze manier bij de luchtmacht aan te melden. Dit was voor mij de tweede klap. Ik moest tot 18 november 1943 wachten voordat ik werd opgeroepen om het leger in te gaan, waar ik infanterist zou worden.

In dienst

Om half acht 's ochtends nam ik op het station van Utica afscheid van mijn familie. Ik was niet de enige die zo aan zijn dienst begon; we waren er met een man of 30, allemaal in onze zondagse kleren. Er was ook een korporaal van het leger die ons naar een hoek van het treinstation meenam. Daar las hij onze namen voor om er zeker van te zijn dat iedereen er was. Vervolgens liepen we één voor één het perron op, familieleden en andere belangstellenden achter ons latend. Ze gingen spontaan voor ons klappen en dat bleven ze een hele tijd doen. We werden door een poort geleid en het geluid van de klappende mensen verstomde naarmate we verder liepen. Ik bedacht dat dit de eerste keer in mijn leven was dat er mensen voor mij stonden te klappen. Tijdens de depressie had bijna niemand de mogelijkheid gehad om te reizen, maar nu waren er toch weer veel reizigers te zien. Het land was in oorlog en dat zorgde ervoor dat er meer werk was, waardoor mensen weer meer mogelijkheden hadden. Terwijl we verder liepen, werden we de treinwagons ingestuurd en begon onze 4½ uur durende reis naar Grand Central Station in de stad New York.

Tijdens deze reis realiseerde ik me ook dat ik nu afscheid nam van mijn zorgeloze burgerleven en het strikte regime van het leger moest gaan volgen. Ik was voortaan aan een hogere macht overgeleverd. Zonder het te merken had ik me daar eigenlijk al aan overgegeven op het moment dat ik mijn rechterhand had opgestoken en had gezworen om mijn land te gaan dienen. Dat was het moment dat ik officieel in dienst ben getreden.

Uiteindelijk kwamen we aan in Camp Upton, Long Island, een kamp waar meer administratieve zaken werden afgehandeld. Daar zouden we onze uniformen uitgereikt krijgen, aangezien we nog steeds onze burgerkleding droegen. We kregen te eten, onder het motto “*Take all you can, but eat all you take*”. Ik zag er jongens waarvan duidelijk was dat ze tijdens de depressie zware tijden hadden gekend met heel weinig te eten; zij haalden vaak nog een tweede portie. Het contrast met de depressie was heel groot. Die dag gingen we rond half tien slapen. We waren moe en hadden onze buik vol, maar waren nu ver weg van onze familie, geliefden en vrienden.

De volgende dag begon al om zes uur 's ochtends, wat veel te vroeg was voor mij. We waren net één dag in het leger en ze begonnen allerlei bevelen te schreeuwen. We kregen dan eindelijk onze uniformen met de *dogtags*, de metalen plaatjes waarin onze naam gegraveerd stond. In Camp Upton heb ik vervolgens enkele dagen doorgebracht. We werden daarna naar het treinstation gedirigeerd en moesten de trein instappen zonder de eindbestemming te weten. De trein zette zich in beweging en begon naar het zuiden te rijden – een reis die enkele dagen zou duren. De trein stopte drie keer per dag, voor ontbijt, lunch en avondeten. Uiteindelijk kwamen we aan in Camp Wolters in de staat Texas, waar ik zou beginnen aan mijn basistraining om soldaat te worden.

Basistraining

De eerste dag leerden we salueren, ons bed opmaken zoals ze dat in het leger graag zien en in de houding staan. Deze basistraining duurde 17 weken. Het was niet alleen een zware veldtraining, je moest ook nog de barakken goed onderhouden. Als iemand een sigaret rookte, mocht het peukje niet zomaar worden weggegooid. Op deze sigaretten zat er geen filter. Het stompje moest uit elkaar worden gehaald, de resterende tabak verspreid worden weggegooid en het vloeipapiertje vervolgens in een bolletje worden opgerold en dan pas weggegooid. Ik denk dat dit uit strategisch oogpunt werd gedaan, want op deze manier blijft je aanwezigheid voor vijandige patrouilles verborgen. Als ze een sigarettenpeukje vinden, kan dat je positie natuurlijk verraden.

De hindernisbaan kan ik me nog goed herinneren: een hele reeks obstakels die je binnen een bepaalde tijd moest afleggen. Het was klimmen, kruipen, vallen en opstaan. Sommige mannen waren gewoon niet sterk genoeg om voor deze test fatsoenlijk te slagen. Hoe moeilijker het parcours, hoe meer tijd je natuurlijk had. Ook moesten we onze wapens leren kennen en we werden hier zover in getraind dat we ze zelfs in het donker uit elkaar konden halen en weer in elkaar zetten. Dit moesten we dus zelfs geblinddoekt kunnen. Het was van levensbelang dat je wapen altijd goed functioneerde – en dat werd ons tijdens de basistraining het hoofd ingestampt. De wapens die ik moest kunnen demonteren en weer in elkaar zetten waren het .30 watergekoelde machinegeweer en de semiautomatische M1 Garand.

Voor mijn legerdienst ontving ik \$50,- per maand. Bij de uitbetaling sprak onze compagniecommandant ons toe, waarbij hij de tip gaf een gedeelte van

het geld naar familie of geliefden te sturen, omdat dit geld ook thuis goed gebruikt kon worden. Dit heb ik dan ook gedaan; voor mezelf hield ik \$18,- per maand over.

De vijand

In Camp Wolters zou ik ook mijn eerste glimp van de komende vijand opvangen, want Duitse soldaten die in Noord-Afrika of Sicilië gevangen waren genomen werden bij Camp Wolters ondergebracht. Om de zoveel tijd moesten wij daarom ook wachtlopen, hoewel dat niet echt nodig leek te zijn, want de Duitse soldaten waren niet echt van plan te ontsnappen. Het gerucht deed wel de ronde dat als er een Duitser ontsnapte en jij degene was die hem pakte, je een slof sigaretten kreeg plus overplaatsing naar een ander kamp. Dit zou dan van invloed worden op je uitzending naar het front. Je zou een gedeelte van de training namelijk over moeten doen, waardoor je later naar het front werd gestuurd. Dit behoorde tot de welbekende 'latrine-geruchten'. Het is, voor zover ik weet, nooit voorgekomen. Uiteindelijk verliet ik Camp Wolters rond begin april 1944.

Afscheid nemen en naar Europa

Ik was nu als soldaat volledig opgeleid. Met de andere mannen ben ik op een troepentransporttrein naar Fort Meade, Maryland gezet. Ik weet niet meer hoe lang ik daar ben geweest. Daar heb ik wel een driedaagse verlofpas gekregen, waarvan ik gretig gebruik heb gemaakt. Daarmee kon ik mijn familie en vrienden op het vliegveld bij Rome in de staat New York bezoeken. Aan het einde van deze drie dagen hebben we elkaar gedag gezegd, niet wetende of we elkaar ooit nog zouden zien.

Vanuit Fort Meade ben ik op een gegeven moment doorgereisd naar Camp Kilmer, New Jersey. Hier bleven we niet lang, maar werden gauw ingescheept om richting Europa te gaan. Ik ben de loopplank opgelopen en aan boord gegaan van de *USS Hermitage*, dat voor de oorlog een luxeschip voor plezierreizigers was geweest. De reis naar Europa duurde 12 dagen. Het leger had ongeveer 8.700 onbekenden bij elkaar gegooid en we sliepen op canvas stretchers die met behulp van metalen stangen in vier rijen boven elkaar lagen. We waren als sardientjes op elkaar gepakt. Er waren mannen die zeeziek werden, sommigen zelfs al voordat we vertrokken. Tijdens de overtocht mochten we wel naar boven om een frisse neus te halen, maar de zee was best wel ruw, waardoor het een onprettige oversteek werd en we blij waren toen we eindelijk in Liverpool aankwamen. Toen we in Engeland arriveerden, hoorden we dat de landing in Normandië tijdens onze oversteek was begonnen.

30e infanteriedivisie

In de loop van juli 1944 werd ik naar Omaha Beach in Normandië verscheept. Van daaruit ging ik naar het vervangersdepot, het zogenaamde *Replacement Depot*. Na ongeveer drie dagen kwam een officier aan die mijn naam brulde. Ik heb hem gevolgd en weldra kwamen we aan bij het hoofdkwartier van het 119e infanterieregiment, 30e infanteriedivisie. Samen met drie anderen werd ik bij

de mortiersectie, K-compagnie van het 3e bataljon ingedeeld. Een mortiersectie bestaat uit vijf man, maar van deze sectie was er nu nog maar één te vinden: sergeant Clyde Proby. We hoefden niet te vragen wat er met de andere vier mannen was gebeurd: we wisten dat we hun kwamen vervangen. Ik werd assistent-schutter. Sergeant Proby keek naar me en zei: "*Peanut*, ik zal twee dagen voor je zorgen. Kijk goed wat ik doe en leer daarvan. Als je tijdens deze twee dagen goed oplet, kun je de oorlog overleven." Sgt. Proby noemde mij *Peanut* (Pinda) omdat ik klein ben. Deze bijnaam hield ik de rest van de oorlog. Ikzelf zeg nu altijd dat het slepen met de munitiekisten de reden is waarom ik klein ben; de zwaartekracht heeft mijn schouders toen omlaag getrokken.

Operation Cobra

Ik had het geluk dat het 119e regiment in reserve was gehouden terwijl de Amerikaanse luchtmacht begon met de '*friendly fire*'-bombardementen bij St.-Lô. Vergeleken met de andere regimenten hebben we toen weinig verliezen geleden. Tijdens een andere fase van deze slag heb ik wel voor het eerst de mortier moeten afvuren toen de vijand zo'n 200 meter van ons vandaan was. Onze compagniecommandant, kapitein Harry Hopcraft, kwam bij ons aan en gaf persoonlijk het bevel de Duitsers onder vuur te nemen. Als assistent-schutter moet je de mortieren in de buis laten vallen zodat ze afgeschoten worden. Kapitein Hopcraft was blijkbaar bang om nogmaals zijn mortiersectie te verliezen en gaf de andere vier mannen het bevel de schuttersput te verlaten en in een hoek van het veld dekking te zoeken. Ik moest drie mortieren klaarleggen en alleen afvuren, dan naar de rest van de sectie sprinten. Ik was er nog niet goed en wel of de plek vanwaar ik geschoten had een voltreffer van een Duitse mortier kreeg. De Duitsers wisten precies waar ze moesten schieten.

De Bocage

Nadat St.-Lô was ingenomen, trokken we verder op en begin augustus zaten we in de buurt van Mortain. De eerste dag van de Slag om Mortain waren wij ons constant aan 't verplaatsen. Onze zusterenheid van het 120e regiment kreeg de volle laag te verwerken. Het was tijdens deze slag dat ik voor het eerst de Duitse *Nebelwerfer* hoorde. De bijnaam voor dit kanon, dat 150mm raketten afvuurt, was de *Screaming Meemie*. Het geluid van dat afvuren zal ik tot aan mijn stervensdag nooit meer vergeten.

Op een bepaald moment vroeg kapitein Hopcraft om vrijwilligers om twee patrouilles te lopen. Ik herinnerde me toen een opmerking van sgt. Proby: "Soms kun je beter dicht bij hun eigen frontlinie. Ik gaf me op. Beide patrouilles zouden langs de flanken optrekken en bij ons vertrek gaf onze artillerie dekkingsvuur door de Duitse linies te bestoken. Dit gaf ons zeker de dekking die nodig was, maar de vijandelijke artillerie gaf nog altijd antwoord. Helaas waren er elke keer een aantal mannen die het niet redden. Toch moest er dagelijks dit soort verplaatsingen gemaakt worden. Je ging steeds maar verder: heg voor heg, weiland voor weiland. Je at een koud K-rantsoen wanneer dat mogelijk was, meestal toch nog tijdens het optrekken. Als je geluk had, kon je 's nachts

een paar uurtjes slapen. We waren altijd ontzettend moe, maar zelfs dan kwam het wel eens voor dat je je slaap moest onderbreken om een uur op wacht te staan. Je kon het je dan echt niet permitteren in slaap te vallen. Aangezien wij de aanvallers waren, was de vijand in zijn goed gecamoufleerde stellingen in het voordeel. Overal waar we kwamen zaten ze ons op te wachten met hun 88mm kanonnen, handvuurwapens en wat ze allemaal nog meer hadden. Doordat ik tijdens de training goed had opgelet, wist ik dat ik dicht bij de grond moest blijven om zo min mogelijk aan het Duitse vuur bloot te staan.

Aangezien er een grote vijandelijke tankmacht bij deze slag betrokken was, hadden we het geluk dat er vaak P-47 Thunderbolt-vliegtuigen rondcirkelden. Deze luchtsteun was zeer welkom. Ook na de Slag om Mortain bleven we in de Bocage: het befaamde heggelandschap van Normandië. We namen deel aan de insluiting van de Duitse troepen bij de plaats Falaise en van daaruit begonnen we op te trekken en ging alles opeens een stuk sneller.

België

Na de terugtrekking van de Duitsers bij Falaise zijn we zonder noemenswaardige incidenten tot vlakbij Parijs gekomen. Een paar dagen later kregen we echter nieuwe orders om ons om te keren en richting België te gaan. Na een lange tocht staken we op 3 september 1944 in de buurt van Tournai de Frans-Belgische grens over. Als K-compagnie hadden we het geluk dat we een licht pantservoertuig hadden, een zogenaamde *Greyhound*. Terwijl we door de straten van Tournai trokken, zagen we aan het einde van een straat een Duitse kolonne de stad nog verlaten, bestaande uit houten karren die door paarden werden getrokken. De *Greyhound* vuurde zijn 37mm kanon af en raakte de achterkant van de laatste Duitse kar. Die zat blijkbaar vol munitie, want we zagen een enorme ontploffing. Meteen daarna hebben we zelf dekking gezocht, want het was gevaarlijk om aan weerszijden van de weg in een linie op te trekken, aangezien de vijand nog overal kon zitten. Samen met iemand anders ben ik in de richting van het kapotgeschoten kar opgetrokken om te constateren dat de rest van de Duitse kolonne zich succesvol had weten terug te trekken.

Ik heb nog een herinnering aan Tournai. Ik liep met een van de jongens, Victor Henry, een kapperszaak binnen en hij maakte met gebaren duidelijk dat we wel een knipbeurt konden gebruiken. De kapster begreep het en gaf ons een hoognodige knipbeurt, terwijl meerdere dames toekeken. Wij spraken geen Frans, maar wilden voor de diensten toch betalen. We hadden geen idee hoe we dit moesten aangeven. Ik had gelukkig wel enkele pakjes sigaretten uit mijn K-rantsoen bewaard. Ik rookte zelf toch niet en sigaretten waren altijd een goed ruilmiddel. Ik gaf de kapster een pakje met vier sigaretten en hoorde de andere dames reageren met *oeh's* en *aah's*. Victor betaalde haar ook met sigaretten en de andere dames gaven wederom dezelfde reactie. De kapster was wat blij en stopte maar niet met het zeggen van "*merci, merci*".

Een Nederlands dorpje

Onze veldtocht door België liep voorspoedig en op 11 september staken we de Maas bij Visé over. Tijdens de nacht van 11-12 september nam ik deel aan een

'luisterpatrouille'. Ee waren met drie personen onder leiding van sgt. Proby, maar de naam van de andere soldaat weet ik niet meer. Het doel van zulke patrouilles was om te achterhalen waar de Duitsers zaten zonder dat zij dat merkten. Het was donker, je trok een stuk op en wachtte dan om te luisteren of je de vijand kon horen. Was dit niet het geval dan trok je weer wat verder op en herhaalde dit ritueel zich. Een kuchje of iemand die snurkte was al genoeg om een positie te verraden. We waren in een gebied waar geen enkel gebouw te bespeuren was, maar in het donker zag ik toch een soort pionvormige pilaar die zeker één tot anderhalve meter hoog was. Ik vroeg me af wie een brandweerkraan op zo'n plek geplaatst had. We hadden op dat moment een behoorlijke afstand afgelegd en besloten terug naar onze posities te keren.

De volgende dag, 12 september, trokken we verder op. In de loop van die dag heb ik nog zo'n pionvormige paal gezien. Tijdens het optrekken kwamen we in de namiddag op een heuvelrug aan de rand van een bos. In het dal dat volgde zagen we een dorpje liggen en we wisten dat we daar naartoe moesten. Via de weilanden zijn we het dorpje genaderd, ik hoor staf-sergeant Joe Mascari nog roepen "blijf doorlopen, blijf doorlopen". Ik ben door de tuin van een boerderij gegaan en zag daar enkele mooie vogels zitten. Ik heb later gehoord dat het waarschijnlijk goudfazanten waren. Ik ben de boerderij door de achterdeur binnengegaan en via de voordeur weer uitgelopen. Andere soldaten deden bij de andere huizen hetzelfde. We zagen een weg en draaiden daar naar rechts. Tot onze verrassing kwamen er ook enkele Amerikaanse tanks aangereden. We trokken ongeveer 100 meter verder en kwamen toen op het dorpsplein aan. Aan de teksten op de winkels zag ik dat dit niet de Franse taal was. Toen realiseerde ik me dat de pionvormige palen die ik had gezien grenspalen waren en dat deze teksten in het Nederlands waren geschreven. Ik riep naar de soldaten die vlakbij me waren: "Hey, kijk naar de teksten op de winkels! Ze zijn in het Nederlands geschreven. We moeten in Nederland zijn!"

Terwijl we verder door het dorp trokken om te controleren dat er geen sluipschutters waren achtergebleven, letten we heel goed op de ramen. Victor Henry liep met zijn machinegeweer en was ervaren genoeg om te weten dat je altijd klaar moest zijn, mocht er onverwachts gevochten worden. En dit gebeurde nu: plotseling kwam er uit een zijstraat een Duitse truck naar beneden gereden. Victor opende het vuur. De Duitse chauffeur sneuvelde en we zagen de andere Duitsers in wanorde de weilanden invluchten. Ik ben er pas later achter gekomen dat dit Nederlandse dorpje Noorbeek heet. Wij behoorden tot de eerste geallieerde troepen die op Nederlandse bodem voet zetten.

Een nieuwe officier

Rond deze tijd werd een nieuwe officier aan onze compagnie toegevoegd: luitenant Donald A. Ward. Toen hij de eerste keer naar me toeliep, viel me gelijk op hoe atletisch hij gebouwd was. We begroetten elkaar en hij kwam op me over als een echte officier. Later in de strijd zou hij zich ook echt gaan bewijzen als een officier die heel goed voor zijn mannen zorgde en in de strijd voorop ging. Ik meen me te herinneren dat lt. Ward zich bij ons voegde in de buurt van het gehucht Terlinden. Het was ook ergens in deze buurt dat we een pauze

hadden en van een familie op een boerderij gebakken eieren kregen aangeboden. Heerlijk! Helaas raakte op 15 september onze compagniescommandant kapitein Hopcraft gewond en moest worden geëvacueerd. Ik herinner me hem als een bijzonder goede officier. Hij was er als je hem nodig had en leidde zijn mannen door het voorbeeld te geven. Zijn verlies was een klap in ons gezicht.

Aken

Na ons vertrek uit Noorbeek-Terlinden waren we al vrij snel aan de Duitse grens. We trokken oostwaarts door Limburg, dat hier niet zo breed is. Aan de Duitse grens moesten we wachten. We zaten aan de Nederlandse zijde van de Siegfriedlinie op ongeveer 15 kilometer van de Duitse stad Aken. Ik weet van de evacuatie van Kerkrade, maar heb dit dramatische schouwspel niet met eigen ogen gezien. Ik weet wel nog dat we van de weg af moesten, de weilanden in. We liepen voorzichtig verder. Deze weilanden waren door de haastig terugtrekkende Duitsers voorzien van anti-personeelsmijnen. Terwijl we door zo'n weiland trokken, stapte ik met mijn rechtervoet op een landmijn – ik hoorde die welbekende *klik*... Het leek wel of mijn lichaam direct in de trainingsmodus sprong. Ik liet me naar de zijkant vallen en trok mijn voet zo snel mogelijk weg om op deze manier te proberen zo min mogelijk door de ontploffing geraakt te worden. Tot mijn opluchting ontplofte deze landmijn niet: het was een blindganger. Heel misschien had een tewerkgestelde arbeider de landmijn weten te saboteren, ik zal het nooit weten, maar mijn opluchting was gigantisch.

Mijn 119^e regiment heeft keihard moeten vechten om door de Siegfriedlinie heen te breken. We hebben het riviertje de Worm overgestoken via een door de genie gebouwd bruggetje. Het 3e bataljon waartoe ik behoorde had de opdracht gekregen de flank te beschermen en wij trokken door de plaats Herzogenrath naar Nieder Bardenberg om uiteindelijk in Nord Würselen aan te komen. Hier zouden we halt houden en we gingen ons ingraven. Ik was inmiddels als schutter bij de machinegeweersectie ingedeeld met Cyril Huber als assistent-schutter en was blij dat we op dit moment werden toegewezen aan het 2e peloton onder het commando van lt. Ward. De Duitsers hadden zich zo ingegraven dat het voor ons onmogelijk was het gat rond Aken te sluiten. Er lag voor ons nog een hevig gevecht in het verschiet voordat we dit doel konden verwezenlijken. Om dit gat te dichten moesten we contact maken met de 1e infanteriedivisie, die als *The Big Red One* bekend stond.

Distinguished Service Cross

Op 10 oktober 1944 zaten we nog steeds in Nord Würselen, waar ik mijn schuttersput in een achtertuin had gegraven. Op een bepaald moment die dag stonden we met een aantal mannen, lt. Ward, sgt. Graham, korp. Freeman V. Horner (die onlangs aan ons peloton was toegevoegd), onze pelotonssergeant Blanton, sgt. Joe Mascari en ikzelf, buiten het huis waar lt. Ward zijn commandopost had ingericht. Er stond ook een Sherman-tank en een *halftrack*, een gepantserd 'halftrupsvoertuig'. De tank stond ongeveer 30 meter bij ons vandaan. Het was een mooie dag en we vroegen ons eigenlijk af waar onze

luchtsteun bleef. Terwijl we daar stonden te praten – uit het zicht van de vijand, natuurlijk – zagen we in de verte enkele P-38's komen aanvliegen. Deze waren uitgerust met twee 500-pond bommen. Ze kwamen heel laag over, het leek alsof ze de daken konden raken. Ze vlogen ook heel langzaam: het was duidelijk dat de piloten de situatie eerst aan 't inschatten waren. De soldaten in de tank en de *halftrack* hadden aan de achterkant van hun voertuig een oranje paneel gehangen om duidelijk te maken dat het om bevriende troepen ging. Bij beide voertuigen werd ook een gele rookbom ontstoken om duidelijk te maken dat er vriendschappelijke pantservoertuigen stonden. We zagen de vliegtuigen in de verte optrekken en ze verdwenen uit zicht.

Net toen we dachten dat we ze niet meer zouden zien, kwamen de vliegtuigen toch weer onze kant op. Ze vlogen nu een stuk sneller, maar nog steeds vrij laag. Opeens riep Lt. Ward: "Wat zijn die twee zwarte punten in de lucht? ... *Oh, my God.*" We zagen dat het voorste vliegtuig zijn beide bommen dropte. Iedereen van ons wilde direct naar binnen rennen om de 'relatieve veiligheid' van de keuken op te zoeken. We waren echter met teveel mannen bij elkaar om allemaal binnen te komen. Lt. Ward stond op het punt naar binnen te gaan, terwijl ik me als laatste achter hem bevond. Ik heb de luitenant een duw gegeven en wilde me laten vallen om dekking te zoeken. Ik voelde een hand op mijn rug die me naar beneden duwde op het moment dat de bom ontplofte, volgens mij was het Lt. Ward. De bom ontplofte net aan de andere kant van de tank. Ik was verdoofd van de klap en instinctief ben ik opgestaan en wilde naar mijn schuttersput in de achtertuin lopen. Ik zag de tank op zijn zijkant liggen, maar zag ook dat de vliegtuigen een bocht hadden gemaakt en weer op ons af kwamen. Door de klap kon ik op dat moment helemaal niets horen, maar zo hard als ik kon schreeuwde ik naar de soldaat bij het machinegeweer op de *halftrack* dat hij op de vliegtuigen moest schieten. Hij begon te schieten en raakte de linkermotor van het eerste vliegtuig. Daarna hebben we de vliegtuigen niet meer gezien.

Ik zag dat de tankcommandant, staf-sergeant Price, zwaargewond was en probeerde uit de tank te komen. Ik ben erheen gerend om hem te helpen en werd al snel geholpen door mijn vriend Cyril Huber. We hebben de tankcommandant een andere straat ingedragen en hem daar in een gebouw eerste hulp verleend. Hij leed helse pijnen, zijn haren en wenkbrauwen waren volledig weg geschroeid, zijn hoofd was helemaal zwartgeblakerd. Cyril heeft water uit zijn veldfles over het hoofd van de tankcommandant gegoten, wat de pijn een beetje verlichtte. We zijn terug naar de tank gerend en hebben nog een bemanningslid eruit kunnen halen. Ook deze jongen hebben we naar het gebouw gebracht waar de tankcommandant lag. Ze hadden allebei hun persoonlijke EHBO-doosje nog bij zich. We hebben ze morfine toegediend, maar het was duidelijk dat ze geen van beiden het ging redden. Onze hospik kwam aan, maar kon niks meer voor ze doen. Een paar minuten later waren ze allebei aan hun verwondingen overleden. De hospik verlegde zijn aandacht nu naar Cyril en mij. We wisten ons gezicht, want we zaten onder het stof, bloed en weet ik wat allemaal. Cyril bleek een granaatscherf in zijn wang te hebben. De hospik heeft geprobeerd deze eruit te halen, maar dat lukte niet. Een paar dagen later

kwam de granaatscherf door de wang heen en Cyril heeft hem gewoon uitgespuugd.

Sgt. Proby zat verderop, maar had alles gezien. De dag na dit voorval vertelde hij dat hij mij en Cyril ging voordragen bij zijn meerdere zodat we voor een medaille in aanmerking zouden komen. De luitenant die door sgt. Proby hiervoor benaderd werd, wilde hier echter niets van weten, aangezien hij het niet met eigen ogen had gezien. Deze luitenant sneuvelde enkele weken later tijdens een aanval, waarna lt. Ward ons mededeelde dat hij de voordracht van sgt. Proby in behandeling ging nemen. Nadat lt. Ward zelf ook nog gewond raakte en pas enkele weken later terugkeerde, heeft hij het papierwerk in orde gemaakt. Uiteindelijk heb ik voor deze actie het *Distinguished Service Cross* in ontvangst mogen nemen.

De Slag om Aken zou nog meer dan een week voortduren. De stad hadden we volledig omsingeld en op 21 oktober gaven de Duitsers in Aken zich over.

Rust en verzorging

Eind oktober werden we bij het front kort weggehaald om even op rust te komen. Eerst werden we ondergebracht in huizen in het Duitse plaatsje Kohlscheid, waar we goed werden verzorgd door enkele knappe dames van het Amerikaanse Red Cross. We zijn daar ook bevriend geraakt met de burgers van wie het huis was. Ik kan me de twee jonge meiden die daar ook woonden nog goed herinneren. Na ons verblijf in Kohlscheid zijn we nog even teruggestuurd naar het front nabij Nord Würselen, voordat wij als 3e bataljon van het 119e regiment aan de beurt waren naar het *rest center* te gaan. In de abdij van Rolduc bij Kerkrade in Zuid-Limburg was dit zo ingericht dat een heel bataljon van 600 man gehuisvest kon worden. Daar konden we ons wassen en scheren en schone kleding aantrekken – wat een machtig gevoel om dat te kunnen doen nadat we weken of maanden ons niet fatsoenlijk hadden kunnen verzorgen. Er was daar zelfs een theater met podium opgebouwd. Het was heerlijk om daar tot rust te komen. Uiteindelijk heb ik drie keer het genoegen gehad om naar Rolduc te gaan in de periode laat oktober, begin november.

De ‘perfecte infanterieaanval’

Aan al het goede komt een einde. Begin november werden we weer naar Nord Würselen gestuurd, waar we nu deelnamen aan wat achteraf ‘*the perfect infantry attack*’ werd genoemd – hoewel deze voor ons persoonlijk minder gelukkig uitpakte. De bedoeling van deze aanval was om het ‘gat’ bij Aken te dichtten. In de middag van 16 november 1944 moest ons 3e bataljon een aanval inzetten om de Slag om Würselen definitief in ons voordeel te beslechten. De K-compagnie moest door verspreide huizen en boomgaarden optrekken over een afstand van enkele honderden meters. De aanval werd geleid door het 2e peloton, met mijn mitrailleurgroep als ondersteuning toegevoegd. Op die dag werd het .30 kaliber machinegeweer door Cyril Huber gedragen. Het bevel tot aanval werd gegeven en we begonnen te rennen, langs kapt. Hopcraft, die ons aanpoorde met “*Move it, move it*”, “Vooruit, vooruit”. Vooraan liepen lt. Ward,

korps. Freeman Horner, pelotonssergeant Benjamin Blanton, sgt. John Duncan Graham en de adjudant van lt. Ward, soldaat 1^e klasse Laferlla, die de *walkie-talkie* van lt. Ward droeg.

Achter het groepje van lt. Ward spreidde het peloton zich uit. Toen barstte de hel los. We kwamen in een kruisvuur terecht, door Duitse posities aan onze beide flanken. Ze hadden zich in schuurtjes en stallen verschanst, waardoor ze door onze verkenners niet waren opgemerkt. Verder optrekken was uitgesloten. Huber kroop voor mij uit en ontdekte een bomkrater waarin hij dekking vond. Ik vond er gelukkig ook een en we bleven in dekking totdat het donker werd. Een bomkrater was altijd een welkome plek om je te verschuilen, want de kans dat een andere bom precies op die plek viel was uiterst klein. Ik hoorde vaker kogels over mijn hoofd suizen en keek af en toe voorzichtig over de rand om de situatie te beoordelen. Opeens voelde ik een klap alsof iemand met een hamer op mijn helm sloeg. Ik liet me terug in het gat zakken, bestudeerde mijn helm en ontdekte aan de bovenkant een flinke deuk waar een kogel was afgeketst.

Een paar uur later hoorde ik het geluid van een Sherman-tank en voelde ik ook de grond steeds harder trillen naarmate het voertuig dichterbij kwam. Wat een opluchting dat we ondersteuning kregen! Helaas was die opluchting maar van korte duur, want de tank werd geraakt door een *Panzerfaust*, een Duitse variant op de bazooka. De tank was uitgeschakeld, maar de bemanning kon zich gelukkig in veiligheid brengen. Tot mijn verrassing vloog die tank niet in brand, iets dat normaal altijd gebeurt als een tank aan de onderkant wordt geraakt. Eén van onze groep, soldaat 1e klasse Roy Numez, kwam mijn kant opgekropen, gebruikmakend van de dekking die de uitgeschakelde tank bood. Hij schreeuwde dat hij een nieuwe radio naar lt. Ward ging brengen, aangezien er geen verbinding met zijn groep gemaakt kon worden. Numez verliet de dekking van de tank en ik hoorde een schot. De kogel trof Numez in zijn rechter-slaap en verliet zijn hoofd door zijn linker. Zijn hoofd knikte naar voren, hij was op slag dood. Diezelfde nacht hebben wij ons moeten terugtrekken en vernamen toen dat kapt. Hopcraft zwaargewond was geraakt. Gelukkig heeft hij het wél overleefd.

Tijdens deze aanval heeft lt. Ward zijn leiderschap getoond. Het was ook tijdens deze aanval dat Freeman Horner de *Medal of Honor* verdiende, de hoogste onderscheiding binnen het Amerikaanse leger. Lt. Ward en zijn team waren ver vooruit geschoven en hebben het daar in een huis een dag volgehouden. De volgende dag, 17 november 1944, ontdekte lt. Ward dat er heel veel Duitsers in en rondom dat huis waren omgekomen en dat de rest van de vijand zich had teruggetrokken. Lt. Ward heeft het bevel van de compagnie op zich genomen en ons naar het nieuw veroverde terrein geleid. Ook als geheel is deze aanval uiteindelijk zeer goed voor ons verlopen en kwam in de geschiedenisboeken als de 'perfecte infanterieaanval' te staan.

Hierna namen wij deel aan de gevechten bij het plaatsje Pattern. Het was hier dat lt. Ward gewond raakte en geëvacueerd moest worden. Eerst kapitein Hopcraft verliezen en daarna ook nog luitenant Ward – dat werkte demoraliserend op ons.

De Ardennen

De Slag om de Ardennen begon op 16 december 1944. We werden in staat van paraatheid gebracht en op 17 december klommen we in Kohlscheid in de gereedstaande vrachtwagens. De rit naar de Ardennen was al heel koud, omdat ze het canvas van de wagens hadden gehaald, zodat er minder kans was dat het silhouet van het voertuig opgemerkt zou worden. Op 18 december kwamen we in de Ardennen aan. Niemand had enig idee waar we waren: het was koud en door de mist was er weinig zicht. Het weer was kortom miserabel.

We bleken nabij Stoumont te zitten en we zetten hier een verdedigingslinie op. Aan de rand van dit plaatsje lag een boerderij die we Monville Farm noemden, waar Cyril Huber en ik onze .30 machinegeweer op de bovenverdieping opzetten. We hadden het tot op het bot koud, ook al droegen we zoveel kleren. Er was onlangs een nieuwe pelotonscommandant aan ons toegewezen, 2e luitenant Jolly, die zei dat we moesten gaan slapen. We kropen in onze slaapzakken, met de kleren aan – zoals altijd, ongeacht het jaargetijde. Op dat moment had ik geen idee dat de *Kampfgruppe Peiper* onze linies al zo dicht was genaderd, anders had ik geen oog dicht gedaan. We sliepen tot het bijna licht werd. We warmden snel een K-rantsoen op en verslonden het gauw. Toen hoorden we het trieste nieuws dat lt. Jolly die nacht was gesneuveld, geveld door een Duitse patrouille die bij onze boerderij had rondgelopen.

We kregen bij de boerderij versterking van enkele *tank destroyers* – gepantserde ‘tankjagers’ van het 823e anti-tankbataljon. Cyril ging een schuttersput voor ons beiden graven, voor het geval dat nodig mocht zijn. Na het graven van een schuttersput knielde Cyril altijd aan de rand neer en prevelde een gebed. Deze keer kwam hij naderhand naar me toe en zei: “Dit gaat een slechte dag voor ons worden.” Zijn voorgevoel bleek juist. Nog geen uur later was Cyril dood en op deze 19e december zou de hele K-compagnie zware verliezen leiden.

Ik stond bij een *tank destroyer* toen mortier- en artilleriegranaten ineens op en rondom Stoumont begonnen neer te regenen. Eén van de granaten landde vlakbij en raakte een andere *tank destroyer*. Ik voelde aan mijn rechterkant een harde klap. Mijn eerste gedachte was dat het door rondvliegend hout kwam. Ik was op dat moment niet bij het machinegeweer en ben er zo gauw mogelijk heen gegaan om erachter te komen dat Cyril en de bemanning van een *destroyer* daar gesneuveld waren. Ik begon terug te schieten, maar mijn positie werd door de lichtspoor kogels verraden. Ik hoorde het zeer herkenbare fluitende geluid van een artilleriegranaat. Soms hoor je gewoon dat ze heel dichtbij gaan ontploffen. Ik heb mezelf zo snel mogelijk opgerold en dat heeft waarschijnlijk mijn leven gered. De granaat was een voltreffer op de boerderij. Ik heb nog enkele salvo’s richting de Duitsers afgevuurd, maar merkte ook een soort warmte aan de binnenkant van mijn uniform. Ik was niet door een stuk hout geraakt maar door granaatsplinters en ik bloedde behoorlijk. Ik besloot het op een rennen te zetten, met machinegeweer en al, voordat de Duitsers de boerderij innamen. Maar nog voordat ik weg kwam, werd de boerderij door nog een granaat getroffen. Ik voelde een granaatscherf mijn ruggengraat schampen, waardoor ik gevoelloos raakte aan de rechterkant van mijn lichaam.

Toen werd het bij Stoumont akelig stil: er daalden geen granaten meer neer. In de verte hoorde ik op een gegeven moment incidentele schoten van handvuurwapens. Ik bedacht me dat dit Duitse soldaten waren die mijn gewonde makkers het genadeschot aan het geven waren en dat ze mij vroeg of laat ook zouden vinden. Tranen rolden over mijn wangen omdat ik nu wist wat het lot voor mij in petto had. Ik lag op mijn buik in deze boerderij te wachten op mijn einde. Ik was pas negentien.

Heel zacht hoorde ik stemmen. Het waren vrouwenstemmen en ze spraken geen Duits maar Frans. Ik hoorde hun steeds dichterbij schuifelen. Ik heb met mijn linkervoet op de houten vloer getikt. Ik zag twee gedaantes binnenkomen: een vrouw van ergens midden 30 en haar dochter van nog geen tien. Ik kreeg weer hoop. Ze hebben me omgedraaid en, voeten eerst, op mijn regenjas de boerderij uitgesleept naar een ander gebouw. Niet lang daarna verschenen twee Amerikaanse hospikken, op de hoogte gebracht van mijn aanwezigheid daar door mijn twee reddende engelen. Ik begon wat gevoel in mijn lichaam terug te krijgen, waardoor de pijn haast ondraaglijk werd. Ik kreeg morfine toegediend voordat ik naar de bataljonsverbandpost geëvacueerd werd. De hospik liet het spuitje in de mouw van mijn uniform hangen als teken dat ik al morfine had gehad. Van de Amerikanen die bij Monville Farm in Stoumont vochten was ik de enige overlevende.

In het hospitaal

Ik werd eerst geëvacueerd naar een hospitaal in Verviers voordat ik verder naar Parijs werd doorgesluisd. Aan het *77th Evacuation Hospital* in Verviers heb ik niet veel herinneringen, want tijdens de hobbelige rit ernaartoe was het spuitje uit mijn mouw gevallen en men mij een tweede keer morfine had toegediend. Ik werd uiteindelijk naar Luik gebracht en van daaruit met de trein naar Parijs getransporteerd. Daar kwam ik in eerste instantie in de hal te liggen, waar een grote kerstboom stond met speelgoed eromheen. Het was echter geen gewoon speelgoed, maar allemaal schaalmodellen van Amerikaanse legerovertuigen. Uiteindelijk kwam ik op de bovenste etage van dit ziekenhuis te liggen. Iedere etage had een hoofdzuster die de rang van kapitein had. De hoofdzuster op mijn etage daagde mij vaker uit en zorgde er op die manier voor dat ik begon te herstellen. Zo zei ze een keer dat als ik weer kon lopen, ze me naar de *Folies Bergère* zou nemen om daar de show te zien.

De eerste dag dat ik daar was liet ze me naast mijn bed staan en vroeg me even zo te blijven, want ze kwam zo terug. Ik mocht van haar niet gaan zitten. Het duurde een eeuwigheid totdat ze terugkwam, maar ik bleef braaf staan. Dit herhaalde zich elke dag, en het heeft even geduurd voordat ik door had dat ze dit deed om mijn herstelproces op gang te brengen. Na ongeveer een maand kon ik weer wat lopen en toen dit nog beter ging heeft deze hoofdzuster zich aan haar belofte gehouden en me naar de *Folies Bergère* meegenomen. Daar aangekomen, richtte een Franse uitsmijter zich bars tot de hoofdzuster met de vraag of ik wel oud genoeg was om naar binnen te mogen – daarvoor moest je 21 zijn. De hoofdzuster antwoordde: “Hij is oud genoeg om de Atlantische Oceaan over te steken om de moffen uit jullie land te verdrijven!” Daarop

opende de Fransman de deur en mocht ik naar binnen. De hoofdshow had ik gemist, maar ik was tenminste binnen geweest.

Kort na mijn bezoek aan de *Folies Bergère* werden we overgeplaatst naar Carentan. We zouden naar Engeland geëvacueerd worden. Dit ging niet door omdat generaal Eisenhower en zijn staf beseften dat ze iedere soldaat nodig hadden. Degenen die van hun verwondingen al ver hersteld waren werden toch naar het front teruggestuurd om zich weer bij hun eenheden te voegen. Ik had me in het hospitaal wel vaker afgevraagd hoe het met mijn strijdmakkers zou zijn die in die afgrijselijke kou tegen de Duitsers aan het vechten waren.

Eind januari keerde ik uiteindelijk terug naar de K-compagnie, 119e regiment. Zij werden op dat moment in reserve gehouden in de buurt van Vielsalm in de Ardennen, waar de slag inmiddels in ons voordeel was beslecht. Deze dagen keerden meerdere mannen bij de eenheid terug, waaronder sommigen die al eerder in Duitsland gewond waren geraakt. Daarbij zat ook lt. Ward. Kort daarna vertrokken we naar onze oorspronkelijke stellingen in Duitsland.

De Roeroversteek

We keerden terug in Kohlscheid en werden weer ondergebracht in het huis dat we enkele weken eerder hals over kop hadden verlaten. Helaas had niet iedereen die het pand toen verliet het er levend vanaf gebracht. De bewoners van het huis, waarmee we bevriend waren geraakt, waren diep getroffen dat sommige Amerikaanse vrienden er niet meer waren. Het leek wel of ze zich daarvoor verontschuldigen, terwijl zij er persoonlijk niets aan konden doen.

Op 23 februari 1945 staken wij de Roer over, met droge voeten dankzij onze uitmuntende *Combat Engineers*, die plankenbruggetjes hadden aangelegd terwijl ze zelf onder mortiervuur lagen. We kwamen in het gebied tussen de Roer en de Rijn terecht, vlakbij het gehuchtje Rödingen. Hier zijn we voorzichtig binnengetrokken en tegen middernacht hadden we de Duitsers verdreven. Toen was het wachten op de onvermijdelijke tegenaanval. Hoezeer we de Duitsers ook verslagen hadden, ze wisten toch altijd een tegenaanval in te zetten. Ook deze keer werden we niet 'teleurgesteld' en pas na felle straatgevechten hebben we het plaatsje weten te behouden. Het 1e en 2e bataljon trokken de volgende dag verder op, terwijl wij als 3^e bataljon in reserve achterbleven.

Over de Rijn

De oversteek van de Rijn weet ik nog goed. We staken de rivier over ten zuiden van de Duitse stad Wesel op 24 maart 1945. Ons 3e bataljon zou het 2e volgen, met achter ons nog het 1e. De Marine kwam met grote vrachtwagens aangevaren met trailers waarop allerlei amfibievoertuigen en tanks stonden en begon die af te laden. Onze aankomst was het signaal om ons te verzamelen en even af te wachten tot onze artillerie met hun 155mm kanonnen de Duitse stellingen gingen bestoken. Die kanonnen stonden niet ver achter ons opgesteld en met een paar anderen ging ik een huis binnen, waar we vanaf de bovenste etage een heel mooi uitzicht over de rivier hadden en zagen hoe de artilleriegranaten aan de overkant op de Duitse stellingen neerkwamen. Het gebulder van de kanonnen was echter zo heftig dat de dakpannen op ons huis

loskwamen en we gewoon naar buiten konden kijken. Het leek ons daarom toch veiliger het schouwspel verder buiten te bekijken.

Rond 03:45 uur was het uiteindelijk onze beurt de Rijn over te steken. Dat gebeurde in een Amtrak-amfibievoertuig, dat de bijnaam 'Alligator' kreeg. De oevers van de Rijn liepen aan beide kanten steil af en we hielden ons in ons voertuig goed vast, want het leek er op dat we voorover de Rijn in zouden kieperen. Toen het voertuig in het water kwam, trok het zich vanzelf recht, *goddank*. In het water had het voertuig totaal geen snelheid, we gingen slechts met zo'n 2-3 km/u vooruit. De Rijn was op het punt waar wij overstaken ongeveer 300 meter breed en ondanks dat onze artillerie het grootste gedeelte van de Duitse stellingen had vernietigd, waren er toch nog Duitsers die op ons schoten. Ik kon de ontploffingen van de mortiergranaten in het water zien. Iedereen in ons voertuig maakte zich zo klein mogelijk en we wachtten op die ene voltreffer die gelukkig nooit kwam. We bereikten de overkant en de grote klep aan de achterkant van het voertuig ging open, zodat we de 'Alligator' konden verlaten en dekking konden zoeken. Uiteindelijk had het nog geen 50 minuten geduurd om ons hele bataljon aan de overkant te krijgen.

De slotfase

Daarna begon het Duitse Rijk toch echt in elkaar te storten. We moesten echter wel blijven opletten, want we waren in het land van de vijand en het gevaar lag overal op de loer. De trein van Farsleben, waar de 30e infanteriedivisie ongeveer 2.500 Joden heeft bevrijd, heb ik van een afstand gezien. De trein was de dag ervoor al ontdekt. Toen ik daar langskwam, waren ze de mensen al in vrachtauto's aan het zetten, zodat ze achter onze linies verzorgd konden worden. Samen met de rest van de 30e nam de K-compagnie deel aan de gevechten in Magdeburg. Daarna zat de oorlog erop en ik had het er levend vanaf gebracht. Ik was klaar om naar huis te gaan.

Naar huis

Ik ben op 16 augustus 1945 met de rest van de divisie op de *Queen Mary* naar huis gevaren. Net voordat we aan boord van dit schip gingen, werd er een foto gemaakt van de soldaten die de hoogste onderscheidingen verdiend hadden en de oorlog overleefd hadden.

Toen ik terug in Amerika was, heb ik een schilderij van mezelf laten maken waarop ik in uniform sta met mijn *Distinguished Service Cross*. Dit schilderij heb ik nu nog thuis ophangen.

Ik kijk uit naar het bezoek aan Limburg in september 2024 om samen met de Limburgers 80 jaar bevrijding te vieren en om mijn verhalen te delen.

* * * * *

Met dank aan Kenneth Thayer en zijn familie en zijn vriend Allan D. Foote.